

RADIOREDE B.C. II—10 R.I.

Als we bedenken, dat momenteel mijn stem doordringt tot in de gezellige, lekker verwarmde, hollandse huiskamers en we denken aan de op papier in cijfers uitgedrukt, zo grote afstand, die ons scheidt, dan mogen wij daaruit toch wel concluderen, dat afstand toch maar betrekkelijk is.

En niet alleen wat ruimte betreft, maar ook met betrekking tot de tijd komen we tot deze conclusie. Want U moet namelijk weten, dat wij hier al een uur geleden elkaar een gelukkig 1947 hebben toegewenst en toegeklonken en U hebt dat nog tegoed.

Over ongeveer 5 uren zal bij U met een lach maar wellicht ook met een traan afscheid genomen worden van den ouden baas 1946 en komt de baby 1947 binnen.

Het komt mij voor, dat het een zeer gelukkige greep is geweest, ons, Bataljonscommandanten bij de „X”-Brigade nog aan het woord te laten om in het kort de belangrijkste gebeurtenissen voor het onder hun bevel staande bataljon te memoreren.

Het was een film, dit jaar, die met grote snelheid voor ons werd afgedraaid: de aanblik van de binnenplaats van de kazerne in Eefde op 22 Maart, de dag van vertrek, de enorme hoeveelheid bagage, de 10-tons trucks, de overal toegejuichte optocht, het stationsplein in Deventer, het perron, de steeds nerveuzer wordende stationschef, wiens gezicht de kleur van zijn pet begon aan te nemen, tengevolge van het feit, dat er enige malen aan de noodrem werd getrokken, de volte in Utrecht, de duisternis van Hoek van Holland — de volgende dag de overtocht naar Engeland, een dag waarvan de vissen nog spreken, vanwege de overvloedige lucullesmalen, die zij konden aanrichten, de aankomst in Engeland, het kamp: Easthampsteadpark-Camp, dat in ons aller herinnering zal blijven; als het kamp, welks kampeiding geen lucifer in het gras dulde, noch een sigarettenpeukje op de paden, maar ook geen maaltijd op je bord.

De jongens „deden” Londen en verder werden in Engeland de eerste successen op voetbalgebied geboekt : II—10 verloor daar geen enkele wedstrijd.

Daarna kwam de grote reis, de aankomst in Indië, Soerabaja, waar wij werden opgenomen ter completering van de grote en sympathieke familie der „X”-Brigade. Dat was op 15 Mei 1946

Weer moest het Bataljon enige kinderziekten doormaken, maar de vaccinaties in de vorm van goede wil en discipline deden, wat van hen verwacht werd en het kwam alles op zijn pootjes terecht.

Wel kwam binnen 3 weken na onze aankomst een ernstige klap : op 4 Juni begroeven wij op de begraafplaats „Kembang Koening” den, na een zeer korte en zeer hevige darmaandoening, overleden soldaat Dirk Willekes. Nog steeds kunnen wij ons niet begrijpen, dat deze flink gebouwde jongen ons ontvallen is.

En op 9 Augustus vond gedurende een oefening een ernstig ongeluk plaats, dat wederom aan één van de meest robuste kerels van II—10 het leven kostte. De sergeant Herman Beverdam, ook buiten ons onderdeel gezien en bemind, wegens zijn militaire en voetbal-technische kwaliteiten, werd daarvan het slachtoffer.

Onze gedachten gaan uit naar de ouders van Willekes en naar de moeder van Beverdam, voor wie het jaar 1946 geboekstaafd zal blijven, als het jaar met een onherstelbaar verlies..... het verlies van hun jongen.....

Was oorspronkelijk de taak van ons Bataljon uitsluitend een bewakingstaak, hierin kwam op 26 en op 30 September een gelukkige verandering : een frontsector werd overgenomen.

Ik zeg : een gelukkige verandering, omdat deze bataljons hier niet gekomen zijn om goedangs te bewaken of wacht te lopen langs een spoorbaan of zoiets, maar om, indien mogelijk uitvoering te geven aan de inhoud van het beroemde, misschien voor sommige kringen in Holland wat ouderwetse lied : „Wat doen we met Soekarno als hij komt”!

Over het leven aan het front, de behuizing, de bevoorrading van levensmiddelen en van water, de patrouilleactiviteit, de stemming, over al deze onderwerpen zou ik uren kunnen praten. II—10 heeft echter geboft, want door toevallige omstandigheden heeft één der dames uit Holland, uit hoofde van haar functie toen zo goed bekend met het sociale werk in Holland en meer speciaal nog voor II—10, dit alles met eigen ogen kunnen aanschouwen. Ze zag het front, sprak met glimmende, transpirerende, vermoeide maar lachende jongens, juist terug van een patrouille ; ze sprak met zieken, met bureau-personeel, met officieren, met ieder, die maar wou.

Haar ervaringen zullen binnenkort, waarschijnlijk in onze krant „de KEI” worden gepubliceerd en ik weet zeker dat, waar hier een vrouw aan het woord zal zijn, dit U in Holland zeer zal interesseren.

Het contact met Holland is overigens goed voor zover ik dat kan beoordelen. Uitdrukkelijk wijs ik er op, dat voor de troep in al zijn geledingen post één van de belangrijkste, de stemming beïnvloedende factoren is.

Kregen we de vorige week berichten over zeer lage temperaturen in Holland: wij hebben daarover nog steeds niet te klagen. De regentijd is wel aangebroken, met de bezwaren van dien: een ondergelopen kamp, lekkende daken en dakgoten, onbegaanbare wegen, maar harde buien maakten we toch eigenlijk nog niet mee.

De periode van overgang tussen de droge en natte moesson, de kentering, kenmerkt zich steeds door veel ziekte. Het dieptepunt hebben we echter al weer gehad: er zijn momenteel geen ernstige zieken.

Er hebben een paar ongelukken plaats gehad, een auto-ongeluk, een verwonding door onvoorzichtigheid, enfin, enkele gevallen, die opname in het Marine-Hospitaal noodzakelijk maakten, maar ik verzeker U, dat al deze patiënten binnenkort volledig zullen zijn hersteld.

Onze grote spijt drukken wij uit over een aantal afgekeurden, die, terug in of naar Holland zijnde, geen deel meer uitmaken van het Bataljon. We missen ze node en ik wens hen, namens geheel II—10 R.I. het beste en een spoedig herstel toe.

Sinds enige weken is een aanvulling van 140 man van II—12 R.I. bij ons gearriveerd. Flinke jongens, die vlot zijn opgenomen in onze gelederen en die ondanks hun tegenslag, hun oude Bataljon te moeten missen, zich met élan door de moeilijkheden der acclimatisatie heen slaan.

Dames en Heren, 1946 was voor U en voor ons een moeilijk jaar, het heeft een bende ~~van~~ onze energie gevergd.

Maar kijkt U eens achter U, is dan eigenlijk die 9½ maand sinds ons vertrek, niet omgevlogen?

De klok draait ongestoord verder, steeds met dezelfde snelheid — 1947 zal zich in hetzelfde tempo voor ons gaan ontrollen.

Het land, dat, ondanks zijn inlandse bevolking en zijn tropische plantengroei, Nederlands ademt tot in alle plekken, waar wij waren, is het tijdelijk gemis van Uw man of zoon ten volle waard.

Deze wetenschap moet U verzoenen met zijn afwezigheid op deze avond.

Ik wens U daartoe sterkte en wens U, namens geheel II—10 R.I. een goed en gelukkig 1947 toe.

C. M. B. OOMS,
Lt. Kol. Inf.

Deze rede, bestemd voor Nederland, werd gehouden Oudejaarsnacht te 01.30 uur voor Radio Soerabaia.

Red.

MUSEUMBEZOEK OF.....?

Ja eindelijk is het er toch van gekomen. Met een vlugge stap de stoepen op, — nog even kijken we neer op 't leven van alle dag, horen het van ouds bekende rumoer om ons heen — en dan naar binnen — stilte — en niets dan stilte!

Eerst durf je nauwelijks te spreken en je kijkt steeds maar rondom je. Dan verder en verder. Je ontdekt gangen links en rechts. Je ziet wat je eerst niet zag toen al dat nieuwe bij je binnenkomst je overweldigde. Langzaam ga je alles duidelijker zien, de kleuren, de vormen, tot alles tot je spreekt in zijn eigen taal.

Hier staart 't oog over verre bergen, daar dwaalt 't tussen schaduwrijke bomen en als een Vlinder vindt het rust bij een eenzame bloem. Dan ruk je je los en het is een feestmaal wat 't oog weer vangt. Je geniet onwillekeurig mee en je blik glijdt over al de gasten. Dik en welgedaan, rond de volbeladen tafels geschaard, zijn zij stuk voor stuk 't bekijken waard.

Verder....?

Wij wilden verder, maar staan als bevangen stil. Wat een schoonheid. Een knappe vrouw kijkt ons aan en zo noden haar stille lach en donkere ogen ons tot blijven, dat wij ons slechts met moeite van haar scheiden. Lange gangen en steeds meer pracht, steeds meer schoonheid.

Maar de klok draait door en we zien plotseling dat we reeds heel wat langer hier geweest zijn dan 't plan was.

Met zijn nuchter antwoord op onze vraag, hoe hij het hier nu vindt, laat de oude zaalwachter ons in de werkelijkheid terugploffen. „Ach dat, en hij wijst al op al de pracht rondom, zou U niet meer zien wanneer U, net als ik, hier reeds jarenlang gewerkt had. Die tafel vol met gasten, waar U zo van genoot, och ik maak dat ding iedere dag schoon. 't Enige wat ik zie is, dat ze na al die jaren nog steeds naar meer kijken en nog nooit verder zijn gekomen dan eten en drinken.

U vond die donkere vrouw geweldig, nu U bent niet de eerste,

want ze is geen uur zonder bewonderaar, al is haar herkomst nog steeds een raadsel.

Ze staren er allemaal net zolang op tot ze er lamme benen van krijgen en 't eind van 't liedje is dat ze als ze 't moe worden toch weer allemaal naar huis gaan, naar hun eigen vrouw."

Dan flitst het door ons heen. Allemensen, dat is waar ook, thuis wacht Moeder de vrouw — het gesprek wordt haastig afgebroken en buiten op weg naar huis in de frisse lucht, vervagen de mooie vrouwen, geroosterde speenvarkens, de bokalen wijn, vreemde bomen en bloemen want.....thuis.....lééf je echt!

D. v. D. STOEP.

Voor wie het nog niet begreep.

De schrijver schetst hier de tegenstelling tussen ons leven hier en thuis. Red.

ENKHUIZEN

(Erie v. d. Steen).

Het carillon zingt helder door de regen,
den bleeken regen van mijn vaderland,
en kleine grijze golven breken tegen
de leege schepen aan den waterkant,

en als het stil wordt nemen allerwegen
de oude dingen weder overhand:
hier hebben schepen uit den Oost gelegen,
het regent en de haven is verzand,

de lichte jaren zijn voorbij gevlogen,
nog wachten huizen in een smalle rij,
zij staren over zee met moede oogen:

de hoop laat niets, geen mens, geen ding, meer vrij,
zij wachten en wat zingt de hoop? Een logen,
want 't regent zacht en 't is voorgoed voorbij.

(Uit: Dichters van dezen tijd).

WACHTERS.

Allen, die geregeld op post staan aan het front, weten hoe moeilijk het is, vooral bij Nieuwe Maan, om wacht te houden. Overal om het kamp bevinden zich onoverzichtelijke punten. Soms struikgewas, dat echter kan worden opgeruimd, maar meestal greppels, wegbermen of heuveltjes, die niet zomaar kunnen worden weggevoerd. En Booby-traps mogen we niet plaatsen. Tot nu toe heeft de tegenstander nog geen besluiping van onze posten gewaagd. Maar toch zal in de toekomst daarop moeten worden gerekend. En dan is het goed om een kameraad te hebben, wiens zintuigen scherper zijn dan de onze.

Dan komen we vanzelf bij de hond. De meeste „soldaten honden” zijn de gewone kamponggladdackers. Meestal een klein slag honden, waarin alle rassen zijn vertegenwoordigd. Toch zijn dat de beste honden, die we kunnen houden, vooral als terrierbloed overheerst. Rashonden zijn hier altijd een probleem geweest. Over het algemeen zijn deze door inteelt te zwak van gestel en te nerveus om fit te zijn. In het bijzonder herders hebben het hier hard te verantwoorden. Alleen de draadharige terrier maakt een gunstige uitzondering.

Een ander ras, dat zich buitengewoon eigent voor waker is de Tengerees. Dit is een wilde (geen verwilderde) hond, die in het gebergte voorkomt. Hij lijkt wel wat op een kleine herder. De beharing is in de koele, hoge streken soms vrij ruig. De kleur is helder bruin, meestal met witte vlekken. De kop is spits als die van een vos met grote staande oren. De gepluimde staart wordt laag gedragen. De Javanen doden de oude honden en graven de puppies uit, die op de passars verkocht worden. Maar zolang Malang nog niet vrij is, zullen we ze niet kunnen krijgen.

Deze hond is door zijn leefwijze een nachtdier, waardoor de zintuigen bijzonder scherp ontwikkeld zijn. Overdag slaapt hij, maar gedurende de nacht blijft hij door het kamp zwerven en reageert onmiddellijk wanneer hij onraad bemerkt. Bovendien hechten ze zich aan hun eigenaar, voorals als deze hem goed verzorgt. Voor vreemden blijft de hond onbetrouwbaar.

Als wakers zijn ook ganzen bekend. Onze tegenstanders, goede natuurkenners als ze zijn, weten, dat een post, waar ganzen zijn, niet overvallen kan worden. En in de geschiedenis zijn de ganzen van het Capitool beroemd geworden. Alleen jammer, dat ze zo lekker smaken!

Tenslotte zullen verschillende van jullie reeds hebben opgemerkt, dat ook op de krekels kan worden gerekend. Valt een enkele zan-

ger uit, dan betekent dit niets, maar zwijgt plotseling het heel koor, dan dreigt er onraad en moet er scherp worden opgelet.

L. K. A. M.

WIST U DAT.....

Er nog te weinig „wist u datjes” binnenkomen.

IDEAAL.

Het is bereikt! Opnieuw heeft mijn sterke geest de overwinning behaald over het zwakke vlees. Iets, waarnaar ik ongeveer een heel jaar met inzet van alle energie gestreefd heb, en wat (na de atoombom) in deze eeuw de belangrijkste stap op de weg van de Beschaving genoemd kan worden, is binnen mijn bereik gekomen :

DE BOOGIE-WOOGIE!!!!

De geweldige betekenis van het feit dat ik de boogie-woogie meester ben kan ik U nauwelijks duidelijk maken. In het Society-leven van Soerabaja staan van nu af aan alle deuren voor mij open. Niet langer sta ik op een danspartij voor lummel; niet langer behoef ik mij te ergeren aan mijn onkunde waardoor ik, ondanks de moeilijk bedwongen extase-trillingen in het lichaam van mijn danspartner, genoodzaakt was de oervervelende old fashioned Victor Sylvester English Ballroom Style te blijven volgen en daarvoor achtereenvolgens een blik van verbazing, afkeer en minachting in haar lieve ogen te voorschijn roep. De kans op veelbelovende afspraakjes met charmante meisjes is met minstens 50% toegenomen en als ik nu nog een Mariniersoverhemd (een veldmuts heb ik al) op de kop kan tikken, zal ik die graad van zelfrespect en populariteit bereikt hebben, die het summum vertegenwoordigt van trots en geluk :

MEN ZAL MIJ AANZIEN VOOR EEN „REAL YANK”!!!!

H. C. J. TERHELL,
Stafcie.

HISTORISCH.

Marinier 1 : „Heej, what's the time”?

10 R.I. : „A quarter past six”!

Marinier 1 : „Wättele!”

Marinier 2 : „U möet ook niet in 't Engels antwoorden, hij kent alleen dat ééne zinnetje.

10 R.I. : „Zo'n people”!

maar.....what about.....„Sweepen”, „15 cwt”, „Stores Sumatrastraat”, „Ration-Welfare-kaart”, „Officers-shop”, „Air-liason-Officer” enz. ?????

D. v. d. S.

Bij gelegenheid van de jaarwisseling wil ik namens de jongens van II-10 R.I. de K.A. van de parochie MARIA HEMELVAART te Breda bedanken voor de talrijke lectuur aan ons opgestuurd. Wij wensen alle medewerkers een gelukkig en zalig 1947, en hopen dat U Uw werk zult voortzetten.

Aalmoezenier B. GALES.

Verloofd :

ANNEKE J. SCHERPBIER

en

J. WIERSMA

Res. Kapt.-Veldprediker I. 12 R.I.

Soerabaia, 12 Januari 1947.

Kapoeasstraat 42.

Staf I. 12 R.I.

Receptie: 5-6 uur Y.M.C.A. gebouw
Juliana Boulevard 29.

Getrouwd :

G. H. KERSTEN

VBD.A. II-10 R.I.

E. H. VERMEULEN

Soerabaia, 30 December 1946.

Embong Kenongo 40.

De 2e Comp. in z'n geheel wordt een Gelukkig Nieuwjaar toegewenst door Oud-Korporaal SESSINT, in het bijzonder het 2e Pel.

Ook de Bat. Cdt. en Kapt. Hoek een Voorspoedig 1947.